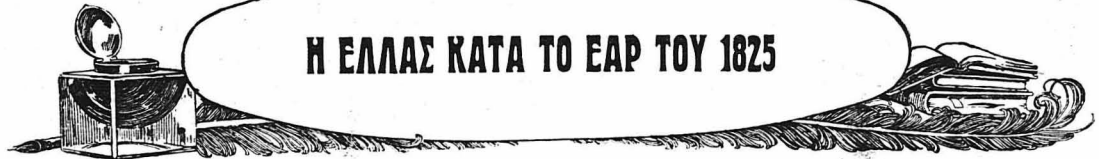

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Τού Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Ἡ συνομιλία του με τὸν Κανάρη. Ἡ φιλοξενία τῶν Αἰγυπτίων. Στὴν Κούλουρη. Ἐνα εὐλιβερὸ δέκαμα. Οἱ πρόσφυγες. Ἡ γνωριμία μου με τὸν Μανώλη Τεμπάκη. Τὸ νέο του πυρπολικό. Πίεις θά τὸ χρησιμοποιεῖσθε. Ὁ γιάτρος Πατράκης. Πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Ἐρμηδιὰ καὶ εἰρηπία... Ὁ Παρθένων, κτλ. κτλ.

ΙΣΤ'.

— Πίστε μου ζάτι, κατετάνω, εἶπα στὸν Κανάρη, γὰ τὴν προπόλησι τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος στὴ Χίο. Μά, ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, ὁ Φαριανὸς πυρπολιτῆς δὲν θέλει νὰ μιλᾷ γιὰ τὰ κατορθωμάτα του. — Ἐκαμα τὸ καθῆρον μου στὴν Πατρίδα, μὴ λέει ἀπλῶς. Θέλω κηρίως νὰ μάθω τί ἀσθανότανε ὁ γενναῖος Φαριανὸς τῆ στιγμῇ τῆς πυρπολήσεως καὶ τοῦ ἀποτεινῶ σχετικῆ ἐρώτησι. — Τί ἀσθανοῦν; λέει. Πίστι στὸ Θεό! Κωσταντῆ, ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου, δὲν πρέπει νὰ γυρίσῃς ντροπισαμένος στὸ νησί... Κι' ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε κι' ἔγινε ὅτι ἔγινε... — Καὶ τώρα τί σκέπτεσθε νὰ κάμειτε; — Νὰ ὑπερηφῆσω τὴν πατρίδα μου. Τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτοῦ. Ζήτησα πυρπολικό. Ἄν μοῦ δόσουν, θὰ ἐκδικιῆθῶ τὴν καταστροφὴ τοῦ νησιού μου... — Οἱ Τούρκοι ἀκούνε τ' ὄνομά σου καὶ τρέμουν. — Κι' εἰπεῖς ἀκούμε τ' ὄνομά τους καὶ μὰς ἀνάβει ἡ δίκα τῆς ἐκδικήσεως.

***

Ἐσφιξα τὸ χέρι τοῦ Κανάρη κι' ἔβριγα ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γενναίου αὐτοῦ Ἕλληνο βαθεῖα συγκινημένος. Πῆρα κατόπιν τὸ δρόμο γιὰ τὸ λιμάνι, ὅπου βόρφα πολλοὺς ἀπ' τοὺς προκρίτους τῆς νήσου, οἱ ὅποιοι μὴ φέρθησαν μὲ πολλὴ εὐγένεια καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ μὲ περιποιηθοῦν. Στὴν Αἴ-

τα, θὰ σηκώσω τὸ χέρι μου, καθὼς θὰ στέκοι στὸ παραθύρο, καὶ ἡ κόρη σου θὰ σφαγῇ σάν κατσίκα!... Πρὸςέξε καλά... Πρὸςέξε!...

Κύτταξε ἔπειτα πρὸς τὸ δρόμο καὶ εἶπε: — Νά, ὁ Φραγκικός ἐρχεται!... Κάλασμα ἀλόγου ἀκούστηκε κι' ἀμέσως ἔπειτα μὰ κρανηγῆ, γεμάτη λαχάρα κι' ἔρωτα:

— Ἀνναπέλλα!... Ἀνναπέλλα!... Ἀγάθη μου!... Εἴμ' ἐγὼ!... Ἐρχομαι!... Ἐρχομαι!...

— Φραγκίσκο!... Φραγκίσκο μου!... φώναξε ἡ Ἀνναπέλλα, ἔλα, ὦ, ἔλα, ἀγάθη μου!...

Ὁ Ἐρρικός κατάλαβε πῶς τὸ σκεῖδι του θὰ ναυαγοῦσε. Στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ ψιθύρισε:

— Ἀφοῦ τὸ θεῖ, τὸ παιδί σου θὰ πεθάνη!

— Ἐλεος! Ἐλεος! Σωπαῖνο... σωπαῖνο! Ἰκέτεισε ἡ Ἀνναπέλλα.

Ἐξαρνα μῆτρε μέσα ὁ Φραγκικός. Ἐρραῖος, ὑπερήφανος, ὅπως πάντα. Εἶδε τὴν Ἀνναπέλλα καὶ τῆς ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του:

— Ἀνναπέλλα!... Ἀγάθη μου!...

Ἡ Ἀνναπέλλα θέλησε νὰ πῆσι στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸν σφίξῃ στὸ στήθος τῆς, νὰ τὸν γεμίσῃ φιλιὰ, μὰ δὲν τολμοῦσε. Ἐτρέμε... Ἀγονοῖσε... Τὰ μάτια του Ἐρρικού ἦταν καρφωμένα ἐπάνω τῆς, σκληρὰ, ἀπαῖσια, ἀπάνθρωπα. Βλέποντάς τὴν διὰ αὐτὰ, ὁ Φραγκικός ἐννοῖωσε τὴν καρδιά του νὰ σπῆγγεται. Φλογίστηκε ἡ δίπυ του, τὰ μάτια του πέταξαν ἀστραπές.

— Ἀνναπέλλα!... Ἐρρῖκε!... Ἀδελφέ μου!... Τί συμβαίνει λαπόν; οὐφρῖαξε.

Μὰ κανέναν δὲν τοῦ ἀπαντοῖσε. Σταύρισε τότε τὰ χέρια του στὸ στήθος του, στάθηκε μπρὸς στὸν ἀδελφὸ του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή, πνιγμένη:

— Τί συμβαίνει; Πίεις μου τί συμβαίνει... Θέλω νὰ μάθω... Γιατί δὲν μοῦ μιλᾷτε;

(Ἀκολουθεῖ)

γινα συνεχίζουν ἀκόμη τὴν παράδοσι τῆς ἀρχαίας φιλοξενίας. Ὅταν ἔβριγα, μὴ ζήτησαν καὶ τοὺς ἔδωσα τὴν ἰσάσσει, ὅτι θὰ ξαναγύριζα στὸ νησί τους. Μὴ ἔδειξαν μάλιστα τὸ ἀρχοντικὸ σπιτί τοῦ Ροῦσου, στὸ ὅποιο θὰ φιλοξενοῦναι τῆς ἡμέρας ποὺ θάμενα στὴν Αἴγινα. Μιά ὥρα κατόπιν ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἄριμος ἄνεμος. Ἐμπίκα τότε στὸ πλοῖο γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ ταξεῖδι μου.

Ὁ Ἀνάχαρος παραβάλλει τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου πρὸς τ' ἀστέρια ποὺ εἶνε σπαρμένα στὸ στερέωμα, ὁ δὲ Βύρων τὰ ἀποκαλεῖ ἐπολιτῆματα στολιδία τῆς θάλασσας. Ἐγὼ θὰ κάνω μὴ σύγκρισι τεῖότερη, ὅπως θὰ δῆτε.

Ἐγὼ ἐπισκεφτεῖ τις λίμνες τῆς Σκωτίας, τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Ἄνω Ἰταλίας, ὅπου ἔχουν βέβαια μὴ μοναδικὴ ὀμορφιά, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀσθανθήκα τόση εὐχαρίστησι, ὅση μοῦ προξένησε τὸ ταξεῖδι αὐτὸ.

Μιά ποικιλωτάτη, μὴ ἀτεράντη ὑπέροχη εἰκόνα ξετυλιγόταν ἀδιάκοπα μπρὸς τὸ μου. Τὰ νησιά προβάλλαν ἔνα—ἔνα μπρὸς μου, ἀπ' τῆς μιά στιγμῇ στὴν ἄλλη, σάν εὐχάριστα ὄνειρα ποὺ ἔρχονται τὸ ἔνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Μόλις γανόντὸν τὸ ἔνα ἀπ' αὐτὰ μέσα στὴ γαλιανὴ ἔκτασι, φανερωτόταν μακριὰ ἔνα ἄλλο, πρὸ ἔμοιαζε μὲ σύννεφο στὴν ἀρχὴ, γίνονταν πὸ καταμανές ὑστερα κι' ἔβαινε τέλος ἔνα κόκκινο χρώμα μὲ ὀλόλευκα σημάδια ἐπάνω ποὺ μεγάλωναν σιγά—σιγά καὶ γίνονταν ὀλόκληρα χωριά ἢ πόλεις.

Φτάσαμε στὴν Κούλουρη, ὅταν ἡ νύχτα εἶχε ἀρκετὰ προχωρήσει. Τὰ καίρια τοῦ λιμανιού ἦσαν γεμάτα ἀπὸ οἰκογένειες προσφύγων. Ἐρχόνταν ἀπ' τὰ μέρη τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ διαφύγουν τὸ μαχαίρι τῶν Τούρκων ποὺ εἶχαν μῆτι στὰ Σαλώνα, δέκα χιλιάδες τὸν ἀριθμὸ.

Ἡ παραλία κι' ἡ πλατεῖες εἶχαν γεμίσει ἐπίσης ἀπὸ πλῆθος κόσμου ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὰς Ἀθήνας ἀπὸ φόβο μήπως τοὺς προφτάσουν ἐκεῖ οἱ Τούρκοι τῆς Εὐδοίας.

Ἡ Σαλαμίνα καὶ τ' Ἀμπελλάια, εἶνε διὸ μεγαλοχώρια τῆς νήσου. Σ' αὐτὰ καταφεύγουν τὰ γυναικόπαιδα, ὅταν ἀρχίζουν ἡ ἐχθροπραξίες με τοὺς Τούρκους στὸ Μωγηὰ καὶ στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα. Ὅταν φτάσῃ ὁ χειμῶνας καὶ σταματήσῃ ὁ πόλεμος, οἱ δυστυχισμένοι πρόσφυγες ξαναγυρίζουν στὸ σπῆτι τους. Τὰ βρῖσκουν ὅμως λεηλατημένα ἀπ' τοὺς Τούρκους, γρῆμισμένα ἢ πυρπολημένα.

Ἐκαμα ἔνα γῆθο στὴν Σαλαμίνα καὶ μοῦ σφίχτηκε ἡ καρδιά. Δυστυχισμένοι πρόσφυγες!... Στεροῦνται τὸν πάντων σκεδόν. Ἐχουν καταφύγει σὲ παράγκες καὶ καλὸδες σκεπασμένες μὲ κλαδιά καὶ ἔσιν ἐκεῖ μέσα ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο!

Στὴ Σαλαμίνα νῆφωσα καὶ τὸν γενναῖο Ὑδραῖο καπετάνιο Μανώλη Τομπάκη, ὁ ὁποῖος τόσες ὑπηρεσίες ἔχει προσφέρει στὴν πατρίδα του. Ὁ Τομπάκης εἶχε ναυπηγήσει ἤδη τὴν φραυότερη κορβέτα τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, τώρα δὲ καταγίνονταν νὰ φτιάξῃ ἔνα πυρπολικὸ δικῆς του ἐφευρέσεως. Τὸ πυρπολικὸ αὐτὸ θὰ ἦταν πὸ ἔλαφρὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἐπίσης δὲ θὰ μαρούσε ὁ τιμονιέρης του νὰ στέκει κάτω ἀπὸ τὸ κατόστρωμα.

Τὸ πυρπολικὸ αὐτὸ, μὴ εἶπε ὁ γενναῖος καὶ ἠμφοκρινῶνος Ὑδραῖος, θὰ στοιχίσῃ πὸν ἀκριβὰ στοὺς Τούρκους.

—Θὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς ὁ ἴδιος, καπετάνιε, τὸν ρώτησα.

—Ὅχι, μὴ ἀπάντισε. Ὅταν τὸ τελειώσω, θὰ ζήτησω ἀπ' τὴν Κυβέρνησι τὴν ἄδεια νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ σὲ κείνον ποὺ πρέπει... Κατάλαβα τὴ σημαίναν τὰ λόγια του καὶ τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀνδρέας Μιαούλης